

Cinema inèdit al Macba

El cicle «Pantalla oberta» estrena cada dijous una obra de la col·lecció del museu

Foto: Augusto Oazi

La Col·lecció Macba inclou art català, espanyol i internacional des de 1920 en endavant, però se centra especialment en el període comprès entre la dècada de 1960 i l'actualitat. A partir de les peces audiovisuals d'aquesta col·lecció, el museu ha programat *Pantalla oberta. Obres de la Col·lecció MACBA* (<https://www.macba.cat/ca/exposicions-activitats/activitats/pantalla-oberta>), un cicle de cinema inèdit que es va inaugurar en ple confinament amb *Singularity*, una obra d'Albert Serra es va presentar al pavelló català de la Biennal de Venècia del 2015.

Pantalla oberta (<https://www.macba.cat/ca/exposicions-activitats/activitats/pantalla-oberta>), des del 4 de juny fins al 30 de juliol, estrena cada dijous, a partir de les 10 h i en obert, una de les obres de la Col·lecció MACBA, que són accessibles a través del canal de YouTube (<https://www.youtube.com/user/MACBAwebmaster>) del museu durant 24 hores. El cicle aborda temes associats a la immediatesa del present i a la necessitat de repensar alguns dels reptes

col·lectius que afecten la humanitat i aquestes són les obres de què es podrà gaudir.

4 de juny: Archivo F.X.: Entrada: La casa, de Pedro G. Romero.

Archivo F.X. forma part del projecte *La ciudad vacía*, una visió sobre la construcció política de la ciutat moderna. Pedro G. Romero va dur el ballarí Israel Galván a l'únic pis "alliberat" de Badia del Vallès, una ciutat on tota la resta són habitatges socials, i li va demanar que el marqués i assenyalés amb un ball, una dansa o un dispositiu de gestos que recollís aquesta condició, excepcional en el context de la ciutat. Vestit amb una samarreta del Barça, el ballarí va marcar, amb una dansa sevillana, els diversos espais -petits i amb una acusada estètica dels anys setanta- del pis.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=1zAzOaCJas8>

11 de juny: TVE: primer intento, de Muntadas.

Per encàrrec del principal magazín d'art i cultura contemporànies del segon canal de Televisió Espanyola, Metròpolis, Muntadas i un equip de col·laboradors es van submergir en els arxius de TVE durant dos anys. Era 1988 i van trobar-los en un desordre absolut. Muntadas va enregistrar en vídeo l'estat d'abandó d'aquells materials i, alhora, va recuperar imatges del metratge de programes televisius del passat i va fer evident els paral·lelismes iconogràfics i de retòrica visual entre la imatge de Franco i la del monarca Joan Carles. El resultat va ser *TVE: primer intento*, i Metròpolis es va desentendre de l'encàrrec sense gaires explicacions.

Imatge de TVE: primer intento Foto: Macba

18 de juny: dues obres d'Adrian Melis.

A *Elaboración de cuarenta piezas rectangulares para la construcción de un piso*, realitzat el 2008, Melis enregistra una jornada en una planta de construcció estatal del seu país, Cuba, on sovint hi

manquen materials i els treballadors passen hores sense fer res. Melis els va demanar que, durant una jornada completa, reproduïssin guturalment els sorolls que se senten durant el procés de producció.

A *El valor de la ausència: excusas para ausentarse de su centro laboral*, l'artista recupera els pretextos que donen els treballadors per no anar a la feina. Melis els va demanar d'enregistrar les converses en què comunicaven la baixa a canvi de pagar-los el que deixaven de cobrar per no treballar.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=evao6ob7CV0>

25 de juny: *Mear en espacios públicos o privados*, d'Itziar Okariz.

Les accions d'Itziar Okariz giren entorn del llenguatge i el cos com a dispositius ideològics imposats que configuren la identitat. Okariz du a terme accions mínimes que qüestionen els convencionalismes socials més arrelats. Al projecte *Mear en espacios públicos o privados*, iniciat l'any 2000 i realitzat fins al 2004, l'artista, vestida de negre, orinava a peu dret, com acostumen a fer-ho els homes.

Imatge de Mear en espacios públicos o privados Foto: Macba

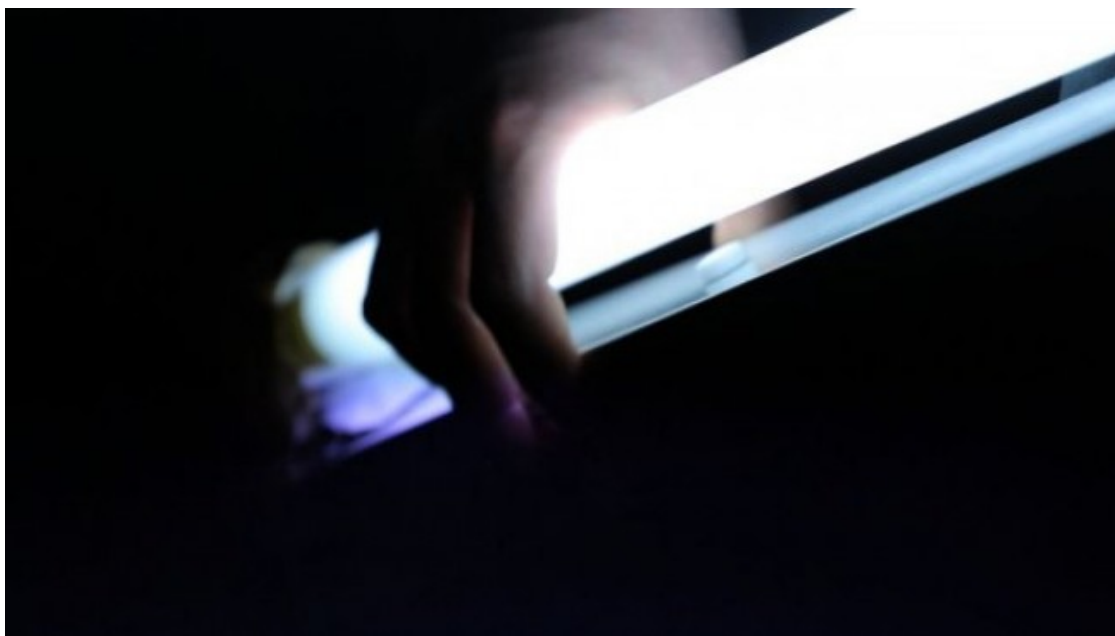
2 de juliol: Informe general, de Pere Portabella.

Realitzat durant els mesos posteriors a la mort de Franco, Pere Portabella recull les filmacions sobre la situació social i política del moment. Fidel al seu posicionament cinematogràfic, utilitza tècniques d'un film de ficció per construir un document plenament històric. Polítics, representants del sindicalisme obrer, republicans, monàrquics i exiliats reflexionen sobre com passar de la dictadura a un estat democràtic de dret. El film traça un mosaic sobre l'esdevenir del postfranquisme o l'anomenada Transició, en paral·lel a una reflexió sobre què ha de ser el cinema.

Vídeo: <https://www.youtube.com/watch?v=KYtHTSpwKN0>

9 de juliol: The Radiant, de The Otolith Group.

L'11 de març del 2011 el terratrèmol de Tohoku va provocar un tsunami a la costa oest del Japó que va matar milers de persones i va causar l'enfonsament parcial de la planta d'energia nuclear Fukushima Daiichi. The Radiant crea el clima d'una amenaça invisible d'efectes incommensurables a partir de metratges històrics i també d'aquell incident, i recupera les promeses de l'arribada de l'energia nuclear i el perill real de la radioactivitat.

Imatge de The Radiant Foto: Macba

16 de juliol: Telediario Montesol-Onliyou, de Video-Nou.

Vídeo-Nou (després anomenat Servei de Vídeo Comunitari) va ser un col·lectiu pioner a Espanya en la utilització d'equips portàtils de vídeo que volia ser una alternativa informativa i activista a la televisió única. Telediario Montesol-Onliyou parodia el format de telenotícies televisiu emulant el llenguatge irònic i humorístic del programa radiofònic *El show de Montesol y Onliyú*, realitzat pel periodista Javier Montesol a Radio Juventud.

Imatge de Telediario Montesol-Onliyou, de Video-Nou Foto: Macba

23 de juliol: A/O (Caso Céspedes), de Cabello/Carceller.

Elena/Eleno de Céspedes va néixer a la Granada del segle XVI, dona, mestissa i esclava, però va viure com un home i va exercir de cirurgià. Helena Cabello i Ana Carceller construeixen una ficció visual contemporània sobre aquest personatge històric, que fan dialogar amb un protagonista actual de gènere indefinit per obrir debat sobre les sexualitats transgènere i el paper que van tenir la raça i l'esclavatge en la identitat col·lectiva espanyola.

Imatge de A/O (Caso Céspedes), de Cabello/Carceller

30 de juliol: *Estado del malestar*, de María Ruido.

A partir de textos de pensament contemporani i de converses amb intel·lectuals, sanitaris i usuaris del sistema de salut mental, l'artista María Ruido reflexiona sobre el patiment mental en temps del capitalisme. En aquest assaig visual, Ruido posa l'accent en la condició social de la tristesa crònica, una forma de dolor que es viu com a privada però que té a veure amb la precarietat laboral, l'eterna incertesa i l'individualisme extrem al qual estem abocats a viure.

Foto: Macba